

Pinksteren 2026

Zusters en broeders in Christus,

in de schriftlezingen van vandaag krijgen we twee verschillende versies van het Pinksterverhaal te horen. Dat uit de Handelingen van de apostelen is het meest tot de verbeelding sprekend. Het is dan ook het bekende Pinksterverhaal dat we op schilderijen afgebeeld vinden. Het is het verhaal van Jezus' leerlingen en Maria die enigszins verslagen bijeen zijn in de zaal van het Laatste Avondmaal, nadat zij Jezus 40 dagen na zijn opstanding uit de dood hadden zien terugkeren naar zijn Hemelse Vader. Daardoor kwam er na de blijde gebeurtenis van Pasen alsnog een einde aan zijn verblijf hier op aarde. Het is het verhaal van 'het gedruis uit de hemel als van een storm' en van het vuur waarin de Heilige Geest zich 'als tongen van vuur boven het hoofd van ieder van hen' manifesteert. Het is het verhaal van hoe zij dan begeesterd naar buiten gaan en de inmiddels daar te hoop gelopen menigte toespreken en hoe ieder hen in zijn eigen taal kan volgen. Ze zijn zo vurig, zo hartstochtelijk, zo buiten zichzelf, dat sommigen in de menigte spotten: 'ze zijn zich vast aan zoete wijn te buiten gegaan', zoals we lezen in een vers uit de lezingtekst werd weggelaten.

In het evangelie vertelt Johannes een ander, een eigen verhaal over het ontvangen van de Geest. Een minder spectaculair verhaal, maar met dezelfde strekking. Het speelt zich trouwens ook veel eerder af dan dat uit het boek Handelingen. Al in de avond van de dag van Pasen verschijnt Jezus aan de leerlingen die dan nog angstig samenzitten. Ze zijn bang voor de Joden die hun Meester gekruisigd hebben en onzeker over wat Maria Magdalena vertelde over diens opstanding uit de dood. En dan verschijnt Jezus hun als bevestiging van dat bericht. Hij begroet zijn leerlingen kalm met de woorden: 'Vrede zij u! Zoals de Vader mij gezonden heeft, zo zend ik u.' Zwaarwegende woorden, maar hier zonder poeha uitgesproken. Het gedruis alsof een hevige wind opstak uit het Handelingenverhaal is hier versoerd tot de adem van Jezus, die over Zijn leerlingen blies en zei: 'Ontvangt de Heilige Geest'. Zoals God in het boek Genesis leven in de eerste mens blies, zo blaast Jezus hier Gods Geest over de apostelen om hen voor hun zending toe te

rusten.

Het lijkt wat wonderlijk. Moest deze sobere zending om de Blijde Boodschap uit te dragen 50 dagen later, 50 dagen na Pasen en 10 dagen na Hemelvaart zoals we in Handelingen kunnen lezen nog eens met meer spektakel bevestigd worden om de leerlingen ook definitief de geest te doen krijgen? Om ze daadwerkelijk te 'begeesteren'?

Hoe het ook zij: waar het om gaat is dat de leerlingen de opdracht krijgen Jezus' boodschap te verkondigen. Deze Pinksteropdracht tot evangeliseren, tot verkondigen, wordt wel gezien als het prille begin, als de geboorte van de kerk. Wind en vuur verbeelden van die kerk als het ware de geboorteweëën, ze zijn er de metaforen van. Waarbij van het vuur niet voor niets gezegd wordt dat het zich *als in tongen* boven de hoofden van de apostelen manifesteert. Als in tongen! Een beeldspraak waarmee het enorme belang van het aspect taal voor de evangelisatie wordt benadrukt. Taal is het machtige middel dat verkondigers ten dienste staat. Een wondermiddel dat beslissend is voor communicatie. Taal is het voertuig van het denken. Ze kan verbinden en scheiden. Als mijn ouders iets wilden bespreken dat niet voor onze kinderen bestemd was, deden zij dat in het Maleis, de taal van hun geboorteland Indonesië. Een taal die zij ons bewust niet leerden. Anderzijds schiepen zij met diezelfde taal juist verbondenheid met hun generatiegenoten.

Met Pinksteren wordt als door een wonder de Babylonische spraakverwarring opgeheven. Was dat een niet rationeel te verklaren wonder dat daarna weer vervloog? Ik denk dat we dit wonder vooral moeten verstaan als het verheffen van de Blijde Boodschap boven de wetten van de discursieve taal, de taal van het redeneren. Taal is een breder begrip dan alleen beperkt tot woorden. De taal van het evangelie is de taal der liefde en die is universeel. Het is geen taal van alleen maar woorden, maar vooral van daden. Een taal die internationaal en intercultureel is. Een taal waarmee we iedereen kunnen bereiken. De taal van de Geest die vuur en liefde is.